

ſelv at udøve Fiſteri, navnlig ogſaa med Vaad og lignende Redſtaber i det Vandareal, der maa betragtes ſom Hovedſtrømmen fra Laſſegaarden til Fjordens Udmunding, men tillige fordre dette Hovedſtrømløb holdt aabent for Fiſtenes Opgang til Laſſegaarden og ſærlig til at modsætte ſig, at der i ſamme dreves Fiſteri af andre, ſom ikke dertil maatte have ſærlig Adkomſt, paa en ſaadan Maade eller med ſaadanne Redſtaber, at Fiſtenes Opgang til Laſſegaarden derved vilde hindres eller hæmmes". Iſølge denne ſidſte Udtalelſe i Højſteſtretsdommen ere Fiſterne akkurat ſtillede ſom før den Dom, thi det hjælper dem i Virkeligheden kun lidt, at Højſteſtretsdommen i Begyndelſen ſiger: „Dienſeldt har ikke Eneret til Fiſteriet i Hovedløbet og Randersfjords Seſlbyh", naar den ſaa bagefter ſiger, at han kan „fordre det holdt aabent for Fiſtenes Opgang til Laſſegaarden", og han kan „modsætte ſig, at der i ſamme drives Fiſteri af andre, ſom ikke dertil maatte have ſærlig Adkomſt, paa en ſaadan Maade eller med ſaadanne Redſtaber, at Fiſtenes Opgang til Laſſegaarden derved vilde hindres eller hæmmes". De faktiſke Forhold ere alſaa de ſamme nu efter Dommen af 1889 ſom før denne, ſaa at de mange Familier derved ere komne i den ulykkelige Stilling, at det Erhverv, de hidtil have haft, kunne de ikke længere drive. De ſamme Grunde til at ſøge at hjælpe den ſtore Fiſterbefolkning, der var til Stede, da Regeringen nedſatte ſin Kommiſſion af 1889, ere alſaa til Stede den Dag i Dag. — Det andet Andragende, der hører ſammen dermed, er fra Grundejerne ovenfor Friſenvold Fiſſegaard. De ønske ogſaa ſamme nedlagt. Grunden dertil ſiges at være, at den ikke gør dem ſaa lidt Skade, dels fordi Laſſegaarden indnævner Vandløbet i Gudenaen og ſaaledes Vandet, naar der har været megen Nedbør, ikke ſaa let kan komme bort, men dernæſt ogſaa fordi Vandløbet igennem Tremmerne ved Laſſegaarden tilſtoppes med alt, hvad der flyder henad Aaen, og det navnlig, naar Sideløb til Vandet oprenſes, og dette forårsager ogſaa, at de Enge, ſom ere lavtliggende, tit overſættes med Vand om Sommeren, og det er indlyſende, at Grundejerne derved lide et ſtort Tab i den Tid, navnlig i Hø- og Tørvebjærgningens Tid. Udvalget er enigt om at henviſe diſſe to Andragender, der angaa Fiſteriet eller Laſſegaardene ved Friſenvold, til den højtærede Miniſters Underſøgelse og Overvejelse. Udvalget vil ſelvfølgelig ikke dermed have ſagt, at det vilde finde det rigtigt, om Miniſteriet gav Dienſeldt de 300,000 Kr., ſom den i ſin

Tid nedſatte Kommiſſion fandt, at det var rigtigt, at han ſkulde have for det. Hvilken Vej der ſkal gaas i den Henseende, har Udvalget ikke villet udtale nogen Mening om, men det har ment, at det var et Spørgsmaal, der trænger til at tages under alvorlig Overvejelse, og at der bør anſtilles en Underſøgelse om, paa hvilken Maade det kan ſke. Med de Ord ſkal jeg tillade mig at henſtille denne Sag til den højtærede Indenrigsminiſter, og jeg haaber, at Tinget vil henviſe Andragendet.

Sagd: Jeg ſkal kun fort forklare Anledningen til, at jeg ikke har kunnet ſlutte mig til Udvalgets Flertals Indſtilling under Nr. 1. Jeg har altid i høj Grad beſlaget, at den danſke Rigsdag ikke har viſt ſamme levende Interesſe for Indſtrænkning af den overhaandtagende Brug af ſpirituøſe Drikke, ſom vore Nabolande, de forenede Stater i Nordamerika og mange andre Lande. Og jeg har antaget, at det har været en Beſtræbelse i den Retning, ſom Københavns Kommunalbeſtyrelſe har gjort, naar den ikke har villet give de omtalte Gæſtigvere den anſøgte Tilladelse til at ombytte deres Gæſtigverprivilegium, hvorfor jeg har haft Betænkeligheder ved at optræde imod Kommunalbeſtyrelſen i denne Sag. Jeg ſkal ikke dermed udtale nogen Mening om, hvorvidt de paagældende virkelig kunne betragtes ſom forurettede; thi om end den Maade, de have været behandlede paa, fremſtilles ſom noget henſynsløs, er der et andet Henſyn, Spiritusmiſbruget, der vejer for mig langt mere, og det er Grunden til, at jeg ikke vilde være med til denne Indſtilling. Det være mig tilladt at gøre en Bemærkning angaaende et Udtryk i Betænkningen, ſom kunde miſforſtaas, men det er et Spørgsmaal, ſom ikke foreligger til Behandling, og jeg ſkal derfor ikke udtale mig videre derom, end kun paapege det omtalte Udtryk i Betænkningen, det er nemlig angaaende Andragendet under Nr. 5. Der ſkriver Udvalget i Betænkningen, at „da Spørgsmaalet vil finde ſin Afgørelſe ved Behandlingen af det Rigsdagen foreliggende Lovforſlag om Sagten, gør Udvalget ingen Indſtilling." Men der har jeg nogen Tvivl, om det virkelig vil finde ſin Afgørelſe ved det foreliggende Lovforſlag, thi Andragendet er ſendt til Folketinget, men ikke til Landſtinget, hvor Lovforſlaget forhandles.

Førſte Viceformand (Boſſen):

Maa jeg gøre opmærkſom paa, at Andragendet under Nr. 5 ikke er Genſtand for Be-